

τις τὰς αἰματηρὰς ιστορίας, ὅσκις ἐκ παραδόσεως ἡ μάρμη των τεῖς διηγεῖτο, ὅταν παιδία εἴτι συνεσπειροῦντο περὶ αὐτήν, τρέμοντα ὑπὸ τὴν μυστιγα θρασέος καὶ ἀνηλεοῦς ἥγαν.

Ο προστάτης τοῦ Τεκὲ Χασάν μπαμπᾶς, ἡτο δερβίσης, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλίας ὑπὸ τῶν ἄγριών ὁρῶν τοῦ Ὀρχάν, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ στόμιον τῆς κοιλαδοῦ, ὡς εἰς ἐνέδραν, ἡσκήτευεν ἐκεὶ ἐκπληρῶν τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς ἀποστολῆς του, ἦτοι ἔξολοθρεύων ὅσους ἀνὴδυνοτο πλείονας καπίστους. Σώζεται, εὐλαβῶς διατηρηθὲν ὑπὸ τῶν ἀπογόνων του δερβίσῶν, καὶ φαίνεται ἀνηρτημένον ἐν τῷ τρουλωτῷ θαλάμῳ τῆς λειψανοθήκης του, τὸ φοιερὸν τοπούζιον, δι' οὐ κατὰ τὴν παράδοσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐφόνευσεν ἀκατὸν χριστιανούς, τῶν ὅποιων τὰ καθημαγμένα πτώματα ἔρριψε κατόπιν εἰς τὸν παραρρέοντα Πηγείον.

Πλὴν τοῦ ἀπαισιού τούτου κειμηλίου εὑρηται ἐκτεθειμένα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ ἄλλα ἐνθύμια του, ὡς ἡ ἀραβική του σπάθη, τὸ σαρίκιόν του καὶ δύο πράσιναι σημαῖαι ἐρασκωμέναι, ἐπὶ τῶν λογχῶν τῶν ὅποιων εἶναι καλλιτεχνικῶς γεγραμμένη τουρκιστὶ ἡ ἥσις. «Θάνατος εἰς τοὺς ἀπίστους!». Ο Χασάν μπαμπᾶς ἀναπαύεται ἥδη ἀπὸ τῶν μόχθων τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, ἐντὸς κτιστοῦ τύμβου, ὑψουμένου ὑπὲρ τὸν ἔνα πόδα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δαπέδου τοῦ θαλάμου καὶ καλυπτομένου διὰ λευκοῦ ὅθονίου, ἐν συντροφίᾳ δύο διαδόχων του δερβίσῶν παρ' αὐτῷ κειμένων. Εσχάτως δὲ ἔμαθον ὅτι ἀπειθίσεις καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ἀπογόνων του ὑπέργηρως.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Χασάν, χαίροντος παρ' ὅθωμανοῖς φόρμην θυματουργοῦ ἀγίου, προστρέχουσι πολλοὶ πάσχοντες σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. Εἰς αὐτὸν δὲ ἀποδίδεται παρὰ τούτων καὶ ὁ διαχωρισμὸς τῆς «Οσσης ἀπὸ τοῦ Ὁλύμπου, τελεσθεὶς διὰ τῆς ῥάβδου του. Εἴτε τὴν ῥάβδον τοῦ Χασάν εἴτε τὴν τρίαιναν του ἐννοιγαίου Ποσειδῶνος πιστεύσωμεν ὡς αἰτίαν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σεισμογενοῦς κύλωνος τῶν Τεμπῶν, αἱ μυθοπλαστικαὶ αὗται εἶναι τεκμήρια τῆς καταπληκτικῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποιεῖ εἰς τὸν λαὸν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἡ τεραστίκη αὕτη ἐδιχοική σχάσις. δι' ἣν ἐφεύρισκεν ὑπερφυσικῶν δυνάμεων ενεργείας.

Ἐν τούτοις τὰ ὡὰ παρασκευασθέντα καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐπιτοπίου μαχγειρικῆς τέχνης ἐκινδύνευον νὰ κρυώσωσιν, ἐνῷ ἡμεῖς ἐθεωροῦμεν τὰ ἐκθέματα τοῦ Τεκὲ καὶ ὁ ἄξιος θαλαμηπόλος ἡ ὑπομάγειρος, διότι ἡ διεύθυνσις τοῦ μαχγειρίου ἀνῆκεν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου, ἐνετάλη νὰ περισυναξῇ τοὺς ζένους, καθ' ὃν κακιρὸν περιεσύναξε καὶ τὰ ὑπὸ τὴν κη-

δεμονίαν του τετράποδα, περὶ ὃν ἐγένετο λόγος κατὰ τὴν ἀπαριθμητικὴν τῶν ὑπουργημάτων αὐτοῦ. Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὸν δεῖπνόν μας, ἡρκεῖ νὰ σᾶς ὑμολογήσω ὅτι περὶ τὴν 10ην ἡγέρθημεν τῆς τραπέζης τὸ μὲν στόμαχον ἔχοντες κενόν, τὰ δὲ ὡτα πλήρη ιστοριῶν καὶ συμβάντων δι' ὃν ὁ καλὸς ξενοδόχος ἐγνώριζε ν' ἀρτογή ἀριστα τὰ πενιχρά δεῖπνα του.

Μετὰ ὑπὸν εὐχάριστον ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ κενότης τοῦ στομάχου μας καὶ ἡ ἀφθονία τῶν ψύλλων, ἡγέρθημεν ἀμα τῇ αὐγῇ καὶ βοφήσαντες ἐπὶ ποδὸς ποτόν τι παρεμφερές πρὸς καρέν ζνεγωρήσαμεν.

*Επιται συνέχεια

K. G. K.

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Γλυκύτατ' ὄνειρο μὲ εῖχε φέρει
Εἰς τὴν 'Ακρόπολι — ἵταν μι' αὐγὴ,
Ποῦ ἐγλυκοφύνσαε δροσᾶτο ἀγέρι
Καὶ γύρω ἀπλώνετο ἄκρα σιγῆ.

Εἰς τὴν ἀρχαία της δόξα μοῦ ἐφάνη
Σὰ νύφη ὀδόχαρον μ' ἄσπρον στόλῳ,
Ποῦ εἰς τὸ κεφάλι της ἔχει στεφάνη,
Φλόγα 'ς τὰ μάτια της, καὶ δὲν μιλεῖ.

Μάρμαρα ἀστράφτανε πελεκυμένα,
Πιῶτρεχε μέσα τους κρυφή ζωῆ,
Τὰ τόσα χτίοια τὰ φυμισμένα·
Θεία τὰ εμύρωνε, γλυκειά πνοή.

Νὰ ἡ χώρα, ἐσκέφτηκα, ή τιμημένη
Ποῦ ἐγώ ὄνειρεύομι γιὰ σὲ συχνά,
Ἐκεὶ ποῦ ἐπόθησα στεφανωμένη
Νὰ εῖσαι βασίλισσα παντοτεινά.

Τὸ βλέμμα ἐγγοίζα γλυκειά μου φίλη.
Θολὸ ἀπὸ δάκρυα ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Κ' ἐσένα ἐκράζανε τὰ δυό μου χεῖλη,
Σ' τὴν τόσην ἀπόλαυσι τὴν μυστική.

Ἄχ νὰ ἵταν ἔλεγα ἐδῶ σιμά μου,
Πῶς θὰ ἐγονάτιζα 'ς τὴν γῆ μὲ μιά,
Καὶ θὰ τῆς ἔλεγα πῶς τὰ ὄνειρά μου,
Ζωὴ λαβαίνουνε, κόρη γλυκειά.

Κ' ἔκλεισα τ' ἄμοιρο μαῦρο κεφάλι
Μέσα 'ς τὰ χέρια μου ὅλος χαρά,
Κι' ἵταν ἡ ἐντύπωσι τόσο μεγάλη,
Ποῦ λές κ' ἐπέταγα μὲ δυὸ φτερά

Ἄλλ' ὅταν ἐννοιωδε δειλὸ τὸ μάτι
Τὸν Ηροθενῶνά της, μὲ μιὰ φωνή!
— Τέτοια φαντάστικα γιὰ σὲ παλάτι,
Ἄγαπη μου, ἔκραξα, παντοτεινή!

Καὶ μέσα ἐχύθηκα μὲ δομὴ μεγάλη ....
Ἄλλ' εῖδα ἀλήθεια πικρή, πικρή,
Στ' ἄφωνοι χτίοισι τὴν ἔρημη ἀγκάλη,
Ἐδέναι ἐξάνοιξα κάμου νεκρή.

Δ. I. ΜΑΡΓΑΡΗΣ